ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vejnara a soudkyň JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph.D. a JUDr. Lucie Bičákové ve věci

žalobce: [redacted]

proti
žalovanému: **Manipulátoři.cz, z. s.**, IČO 07815964
sídlem Rybná 716/24, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Janem Matějíčkem
sídlem Římská 1222/33, 120 00 Praha 2

o ochranu osobnosti
k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. listopadu 2025, č. j. 31 C 24/2021-753

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**

II. Žalobce je povinna zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení 8 591 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jana Matějíčka.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrdličková.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně rozsudkem označeným v záhlaví zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal toho, aby bylo žalovanému uloženo zdržet se zveřejňování a šíření článku „Portál a údajná neexistence důkazu o existenci COVID-19“, který byl zveřejněn na portálu www.manipulatori.cz, a to ode dne právní moci rozsudku (*výrok I*). Dále zamítl žalobní nárok, aby bylo žalovanému uloženo zaslat žalobci do 7 dnů ode dne právní moci rozsudku k jeho rukám podepsanou písemnou omluvu formou doporučeného dopisu s uvedením data podpisu, a to následujícího znění: „Omlouváme se [redacted] autorovi článku s titulkem „*Ministerstvo zdravotnictví nemá důkaz o tom, že vir xistuje*“, uveřejněném na portálu www.resetheus.org dne 13. 1. 2021, za to, že byl tento článek portálem www.manipulatori.cz nepravdivě označen za dezinformaci“ (*výrok II*). Konečně zamítl žalobní nárok na zaplacení částky 50 000 Kč (*výrok III*). Žalobci uložil zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 85 718 Kč k rukám advokáta Mgr. Jana Matějíčka, a to do tří dnů právní moci rozhodnutí (*výrok IV*) a České republice, na účet Obvodního soudu pro Prahu 1, náklady řízení státu ve výši 1 664 Kč do tří dnů od právní moci rozhodnutí (*výrok V*).

2. Soud I. stupně dospěl k závěru, že výrok: *Ministerstvo, ale ani vědci a odborníci, kteří s virem reálně pracovali a manipulovali, nemají důkaz o existenci viru SARS-CoV-2 neboť jej nevyfotili a neizolovali (podle představ žalobce),* je dezinformační.“ Žalobce soud posoudil jako osobu veřejně činnou, často vystupující se svými názory na veřejnosti. Kritiku, kterou uveřejnil žalovaný, shledal oprávněnou a přiměřenou. Označení dezinformace se vztahuje k portálu Resetheus, nikoli výslovně k žalobci. V textu kritického článku se termíny dezinformace a dezinformátor nevyskytují. Žalovaný nabídl kritický článek předsedkyni spolku Resetheus k připomínkování, ta jej však zlehčila pro malou sledovanost na sociální síti a věcně se k němu nevyjádřila. Žalobce nadto ani neprokázal újmu. Nadále publikuje, má podporu spolku Resetheus a jeho čtenářů i dalších osob – např. těch, které jako obecný zmocněnec zastupuje v soudním řízení. Soud I. stupně proto žalobu zamítl a přiznal úspěšnému žalovanému náhradu nákladů řízení.

3. Žalobce podal proti výše citovanému rozsudku včasné odvolání. Vytkl soudu I. stupně, že řádně nevyložil termín „dezinformace“. V hodnocení odborných otázek, týkajících se viru SARS-CoV-2 soud I. stupně vycházel z odborného článku Adély Šimkové, Ph.D., z Ústavu organické chemie a biochemie AV ČR, nikoliv ze znaleckého posudku doc. RNDr. Milana Bartoše, Ph.D. a svůj postup nevysvětlil. Žalobce označil soud za podjatý a zaujatý proti němu, když soud zaujal jednoznačné stanovisko o pandemii Covid-19 a nepřipustil diskusi k odborným otázkám, zejména k postupům Evropské unie, WHO a našeho státu.

4. V odvolání žalobce setrval na svém tvrzení, že vědecky definovaný postup „izolace viru“ nebyl v případě viru SARS-CoV-2 respektován. Neznamená to neexistenci viru, ale pokud není jasně definována celá sekvence viru, nelze například provádět hodnověrné testování na přítomnost viru v lidském těle. Navzdory tomu se v průběhu pandemie testovalo tzv. rt-PCR či antigenními testy. Fakt, že účinnost těchto testů je mizivá, je podle žalobce v dnešní době zřejmá. Důsledky chybného pojetí izolace viru mohou mít vliv na léčbu onemocnění a preventivní opatření.

5. Žalobce ve svém textu poukázal na to, že ministerstvo ignorovalo svou povinnost postupovat odborně, uchýlilo se k rozhodnutím spíše politického charakteru. Mimořádná opatření, přijímaná Ministerstvem zdravotnictví v průběhu covidové pandemie, byla Nejvyšším správním soudem opakovaně kritizována. Soud I. stupně žalobci tendenčně podsunul zlý úmysl a označil jeho odborně podložený názor jako „*dezinformaci*“. V případě odkazu na notoricky známé skutečnosti je nutné, aby účastníci řízení byli s takovými soudem uvažovanými skutečnostmi seznámeni, aby se k nim mohli vyjádřit či případně předložit vyvracející důkazy. Soud I. stupně to však neučinil. Otázku odborného charakteru tak soud řešil procesně chybným postupem, proto jej to vedlo k chybným závěrům.

6. Rozsudek je podle žalobce překvapivý a nepřezkoumatelný. Závěrem žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil v souladu se žalobním návrhem žalobce, případně aby jej zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení a přidělil věc jinému soudci.

7. V doplnění odvolání žalobce označil jako vadu řízení, která podle něj měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, zásadní závěry o odborných otázkách biologického a medicínského charakteru, které soud I. stupně učinil, aniž by tyto otázky byly řádně posouzeny prostřednictvím znaleckého dokazování. Soud současně bagatelizoval či pominul závěry předloženého znaleckého posudku, aniž by pro takový postup existovalo procesně přijatelné odůvodnění. Jde o rozpor s § 127 o. s. ř., podle nějž posouzení odborných otázek, k nimž je zapotřebí odborných znalostí, je vyhrazeno příslušnému orgánu veřejné moci, odborně vybavené osobě nebo znalci. Vlastním hodnocením odborných otázek, které přesahují rámec obecné zkušenosti soudu, zatížil soud I. stupně řízení podstatnou vadou.

8. Dále žalobce namítl, že soud I. stupně nehodnotil provedené důkazy v jejich vzájemných souvislostech, některé rozhodné skutečnosti pominul, jeho skutkové závěry jsou proto nesprávné. Nesprávně usoudil na motivaci žalobce a účel jeho veřejné činnosti, jeho závěry nemají oporu v provedeném dokazování. Přístup soudu v této otázce zatížil řízení důvodnými pochybnostmi o jeho nestrannosti. Napadený rozsudek spočívá podle žalobce na nesprávném právním posouzení. Soud I. stupně nedostatečně zohlednil intenzitu zásahu do osobnostních práv žalobce, který byl v článku žalovaného prezentován tak, že šíří dezinformace. Soud upřednostnil ochranu svobody projevu žalovaného před právem na ochranu osobnosti podle § 81 a násl. občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále jen o. z.). Bezdůvodné označování osob za „dezinformátory“ a jimi předkládaných názorů, hypotéz či jiných informací za „dezinformace“ prokazatelně vede k vytlačování názorů těchto osob z veřejné diskuse, a tím i k omezení či popření jejich práva na svobodu projevu. Projednávaný spor nelze zjednodušit na kolizi dvou práv zaručených Listinou základních práv a svobod.

9. Žalobce dále zdůraznil, že ve stejném řízení již byl dříve vydán rozsudek soudu I. stupně, kterým bylo žalobě v plném rozsahu vyhověno. Tento rozsudek byl odvolacím soudem zrušen výlučně z procesního důvodu, aniž by odvolací soud zaujal závěr k věcnému posouzení sporu. V aktuálním rozhodnutí soud I. stupně dospěl k diametrálně odlišnému výsledku, aniž by to přesvědčivě odůvodnil. Tento postup oslabuje právo žalobce na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Závěrem žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhoví, případně aby jej zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

10. Žalovaný se k odvolání žalobce písemně vyjádřil. Odmítl výhradu žalobce, že soud opomenul některé důkazy a tvrzení žalobce, neboť soud se se všemi podstatnými námitkami zabýval a hodnotil je. V rozsudku jsou argumenty žalobce podrobně rozebrány včetně vysvětlení, proč jim soud nepřisvědčil. Skutkový stav byl zjištěn v míře postačující pro rozhodnutí ve věci, neboť bylo prokázáno, že článek žalobce šířil nepravdivou informaci. Žalovaný souhlasí s právním hodnocením označení dezinformace jako hodnotícího soudu s pravdivým základem. Kritika mířila na obsah veřejného projevu žalobce, nikoli na jeho soukromou sféru. Újma žalobce nemohla být podle žalovaného závažná. Dále žalovaný uvedl, že se žalobce dobrovolně přihlásil do veřejné diskuse na téma pandemických opatření. Stal se tak veřejně činnou osobou, která musí snést vyšší míru kritiky než běžný občan. Žalobce dosáhl satisfakce vlastní aktivitou, publikoval v reakci na kritiku odpověď na webu Resetheus, kde své názory vysvětlil. Označení dezinformace není difamující, ačkoli může být vnímáno nepříjemně. Při úvahách o zásahu do osobnostní sféry žalobce je důležité připomenout, že žalobce a spolek Resetheus debatu po publikaci kritického článku žalovaným medializovali.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrdličková.

11. Žalovaný dále podtrhl veřejný zájem na debatě týkající se onemocnění Covid-19, jeho cílem bylo zabránit šíření nepravdivých informací. Soud I. stupně náležitě posoudil také přiměřenost kritiky, kterou žalovaný zveřejnil. Její forma nebyla nikterak difamující, nepřekročila meze legitimního účelu upozornit na nepravdivý obsah. Podstatné je, že byla prokázána nepravdivost tvrzení žalobce. Koncem roku 2020 již existovaly vědecké důkazy o tom, že virus SARS-CoV-2 byl podle vědecky uznávané metodiky izolován, byly publikovány studie prokazující jeho existenci i přenos. Tvrdit opak nemělo žádnou oporu v objektivních argumentech. Žalovaný proto navrhl rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdit.

12. Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou a že splňuje náležitosti uvedené v ust. § 205 o. s. ř., přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, a to způsobem vyplývajícím z § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. Po provedeném jednání dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

13. Rozsudek soudu I. stupně se opírá o důkladné dokazování, při němž soud I. stupně dospěl k dostatečným skutkovým zjištěním, např. také ze svědectví osob z blízkého okolí žalobce. Shrnul je ve svém závěru o skutkovém stavu, přičemž je skutečně hodnotil i v jejich vzájemných souvislostech. Odvolací soud se se skutkovými závěry soudu I. stupně ztotožňuje. V daném případě zjištění skutkového stavu rovněž znamenalo do jisté míry obsáhnout relativně složité odborné otázky. Nalézací soud se tohoto úkolu zhostil velmi dobře, s mírou odbornosti právě dostatečnou pro účely posouzení žalobcových nároků. Výhrada žalobce, že soud k některým skutečnostem přistoupil jako ke skutečnostem notoricky známým, není na místě. Podle § 121 o. s. ř. *není třeba dokazovat skutečnosti obecně známé nebo známé soudu z jeho činnosti* (…). Komentář autora Jaromíra Jirsy k ust. § 121, publikovaný v ASPI uvádí, že obecně známé skutečnosti (notoriety), které není třeba prokazovat, soud může vzít automaticky za svá zjištění a vycházet z nich při svém rozhodnutí, aniž by se jimi nutně zabýval v jeho odůvodnění, bude se však jimi řídit při svých úvahách a při volném hodnocení důkazů (§ 132). „U obecně známé skutečnosti je totiž již z její povahy nadbytečné, aby soud uváděl, jak se ji dozvěděl" (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 2010, sp. zn. 28 Cdo 748/2010). Teprve když jde o *skutečnosti*, které jsou soudu *známé z úřední činnosti soudu*, má povinnost s nimi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů. Žalobce se téhož postupu soudu domáhal ohledně obecně známých skutečností, jejichž prokazování by řízení zavedlo do dokazování vědeckých poznatků, které ve svém článku komentoval, a to se předmětem řízení stát nemělo.

14. Pokud žalobce v odvolání namítl, že nebyly provedeny jím navržené důkazy, a to výslech žalobce, paní Kamaly Taris, zástupce žalovaného, paní Jiřincové, dále důkaz znaleckým posudkem z oboru virologie a článkem publikovaným na www. Bundestag.de a jeho překladem, soud I. stupně se s těmito důkazními návrhy, kterým nevyhověl, přesvědčivě vypořádal, a to v odst. 59 odůvodnění svého rozsudku. Odvolací soud může na přesvědčivé shrnutí skutkových závěrů, jak je soud I. stupně formuloval v odst. 62 odůvodnění svého rozsudku, pro stručnost odkázat jako na spolehlivý základ pro právní posouzení nároků žalobce.

15. V rámci právního posouzení se soud I. stupně nejdříve vypořádal s otázkou pasivní věcné legitimace žalovaného. Měl za podstatné, že v době publikace kritického článku byla doména manipulatori.cz registrována na žalovaného, nadto bylo na tomto webu uvedeno, že jeho vydavatelem je žalovaný a za jeho obsah odpovídá Jan Cemper, který vystupuje jako představitel žalovaného spolku doposud. Rozhodně nelze vyloučit odpovědnost vydavatele za publikovaný obsah odkazem na autora textu Antonína Šlajchu jako nositele facebookového profilu Iluminátor, jehož článek žalovaný převzal a publikoval. V řízení mimo jiné vyšlo najevo, že se nejednalo o náhodné převzetí článku, nýbrž že žalovaný s autorem článku spolupracuje soustavně.

16. Nárok žalobce soud I. stupně správně posoudil podle ustanovení § 82 odst. 1, § 2951, § 2956 a § 2957 o. z. a postupoval v souladu s ustálenou judikaturou, kterou také v odůvodnění rozsudku přiléhavě citoval. Zařadil žalobcem namítané výroky mezi hodnotící soudy, posuzoval u nich pravdivost. Využil právní větu z rozsudku NS 30 Cdo 608/2007 a dovodil, že pro vyhovění žalobě nemá za splněný předpoklad v podobě prokázání existence zásahu objektivně způsobilého vyvolat nemajetkovou újmu spočívající v porušení nebo ohrožení osobnosti fyzické osoby v její fyzické a morální integritě.

17. Pravdivostním základem hodnotícího soudu žalovaného se soud I. stupně zabýval v dostatečné míře, a to nejen označením „dezinformace“, které bylo uvedeno v grafickém úvodu k článku, ale také celým obsahem článku. Článek kritizuje zpochybňování vědeckých prací o existenci viru SARS-CoV-2 žalobcem a uvádí, že žalobce je sociolog. Věcně se věnuje odpovědím Ministerstva zdravotnictví, které žalobce souborně hodnotil jako situaci, kdy ministerstvo nemá důkaz o existenci tohoto viru. Z článku žalobce kritickou pasáž cituje. Kritizuje, že žalobce nepřinesl žádný konkrétní argument vyvracející studie, na které ministerstvo ve svých odpovědích odkázalo. Článek žalobce se podle Iluminátora jeví solidně, je však manipulativní, chybí mu objektivní podklad.

18. Neobstojí ani námitka žalobce, že poprvé soud I. stupně žalobě vyhověl, přičemž odvolací soud do tohoto rozhodnutí meritorně nezasáhl, a ve svém druhém rozsudku soud I. stupně změnu rozhodnutí nevysvětlil. Jak je ze spisu patrno, předchozí předsedkyni senátu skončil mandát soudce, věc byla proto přidělena v souladu s rozvrhem práce jiné soudkyni. Změna obsazení soudu je při respektu k soudcovské nezávislosti dostatečným důvodem pro odlišné rozhodnutí, a to zejména v případě nároků vyplývajících z ochrany osobnostních práv, kdy je na posouzení soudu, zda shledá žalobou napadený obsah způsobilým porušit osobnostní práva, zda je kritikou přiměřenou co do obsahu i formy, zda je účelem kritiky útok na osobnost nebo věcná polemika. V odpovědi na tyto otázky se přezkoumávaný rozsudek od předchozího rozhodnutí liší, což je zcela přípustné.

19. Odvolací soud vzal rovněž v úvahu názor žalobce, že mu v případě uveřejnění jeho článku svědčí ochrana svobody projevu. Právo zveřejnit názor však žalobci nikdo neupřel, ani nebylo tvrzeno, že uveřejnění jeho názoru ve veřejném prostoru je z právního hlediska závadné. Také článek žalobce obsahuje hodnocení a kritiku. Stejně tak požívá práva na ochranu svobody slova žalovaný. Na soudu bylo posoudit, zda kritika zveřejněná žalovaným má racionální jádro a zda zvolená forma kritiky není nepřiměřená nebo nadbytečně poškozující osobnostní práva kritizovaného autora.

20. Odvolací soud se se soudem I. stupně neztotožňuje v jediném hodnocení, proti němuž se žalobce také v odvolání ohradil. V odst. 72 rozsudku soud I. stupně uvedl, že článek „Ministerstvo zdravotnictví nemá důkaz o tom, že virus SARS-COV-2 reálně existuje“, byl publikován se záměrem vzbudit nedůvěru v odborné instituce, ministerstvo, vládu, vyvolat paniku a odpor k akceptaci mimořádných opatření a vynakládání veřejných peněz na testování a vývoj vakcíny. Soud I. stupně uvedl, že článek nebyl věcnou kritikou, jakou případně kroky ministerstva zdravotnictví zasluhovala. Byl podle něj polemikou s vědeckými poznatky. Zasazen do dobového kontextu nejistoty, nedostatečné informovanosti a strachu ve společnosti však mohl na některé čtenáře působit destruktivně, vzbuzovat deziluzi a nedůvěru ve veškerou pomoc, kterou byl schopen stát a státní zdravotnictví obyvatelstvu v nouzovém stavu poskytnout.

21. Odvolací soud po důkladném seznámení se se spisovým materiálem dospěl k závěru, že žalobce jednal na základě svého dlouhodobého přesvědčení o pravdivosti svých myšlenek, tak jak to tvrdí, a protože nebyl prokázán opak, není důvod mu v této otázce nevěřit. Nelze tak hovořit o účelovém působení na veřejnost ani o záměru vyvolat paniku, docílit odporu proti opatřením přijatým vládou v době pandemie a zabránit vynaložení veřejných prostředků na testování a vývoj vakcíny. Žalobce se rozhodl vložit do veřejné debaty o těchto otázkách svým vlastním způsobem,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrdličková.

včetně otázek ryze odborných. O jeho motivaci nebylo prokázáno nic jiného, než že se chtěl zapojit do veřejné diskuse o aktuálním tématu. Proto mu nelze podkládat neprokázaný záměr jeho sdělení.

22. Oproti tomu lze hodnotit, jaké důsledky mohl jeho článek mít bez ohledu na cíl, který jím žalobce sledoval, což vystihl kritický článek uveřejněný žalovaným následovně: „*A co je hlavní – stěžejní bod celého článku je postaven na domněnce autora. Za sebe bych dodal: Pokus hezký, ale příště lépe a důkladněji. Nejlépe s vědeckými důkazy, když už si portál hraje na vědecký. Nemálo lidí takovému článku může uvěřit, nechat se zmást a podávané informace přijme jako fakta. Ale o fakta se zdaleka nejedná… Domněnky jsou hezké, jen dokud neškodí lidskému zdraví*“ (cit.).

23. Další sporné otázky nebylo důvodu v tomto soudním řízení řešit, protože jejich řešení by nemělo vliv na rozhodnutí ve věci samé. Stranou tak zůstalo posouzení, zda žalobcem kritizované odpovědi Ministerstva zdravotnictví vyčerpávajícím způsobem uspokojily položené dotazy, případně adekvátnost opatření přijatých vládou ČR a Ministerstvem zdravotnictví ČR v době pandemie a účinnost aplikovaného testování nemoci Covid -19 a účinnost aplikované vakcinace, stejně jako další odborné otázky. Podstatnou právní otázkou bylo tvrzené narušení osobnostních práv žalobce kvalifikovatelné jako protiprávní jednání. Takové jednání nebylo v řízení prokázáno, neboť byla prokázána základní pravdivost článku žalovaného. Žalobce se svým článkem přihlásil k popírání existence viru SARS-CoV-2 v kontextu svých dlouhodobých názorů. Soud vzal nepravdivost jeho názoru za prokázanou odborným stanoviskem zpracovaným týmem Adély Šimkové Ph. D. z Ústa [redacted] hemie a biochemie AV ČR *„Důkaz o existenci viru SARS-CoV-2 a vyvrácení tvrzení* [redacted]“ ze dne 29. 9. 2025 (srov. odst. 54 odůvodnění rozsudku soudu I. stupně). Odů [redacted] ě, proč nevyšel z jiných provedených důkazů. Žalobcem napadený článek soud I. stupně správně posoudil jako přiměřenou kritiku nepravdivých informací, a proto rozhodl, že nároky žalobce nejsou oprávněné. Lze se soudem I. stupně shrnout, že článek žalobce nebyl pravdivý, protože v době jeho publikace již existovaly jednoznačné důkazy reálné existence viru SARS-CoV-2 a příčinné souvislosti s nemocí COVID-19, že žalobce vystupoval veřejně a je na něm snést i ostrou kritiku publikovaných názorů, dále že kritický článek žalovaného zůstal v mezích věcné polemiky, protože obsahoval pravdivá tvrzení, že na žalobce neútočil osobně a označení „dezinformace“ mířilo na obsah článku, nikoli na žalobce jako člověka. Konečně se lze ztotožnit s posouzením, že žalobce neutrpěl tvrzenou závažnou újmu, jak to plyne z provedeného dokazování.

24. Odvolací soud pouze na okraj dodává, že ve vztahu k žalobnímu požadavku na zdržení se šíření předmětného článku nebylo prokázáno, že by jej žalovaný jakkoli dále šířil. Také proto je tento žalobní nárok nedůvodný.

25. Z uvedených důvodů odvolací soud potvrdil napadený rozsudek podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný, včetně akcesorického výroku o nákladech řízení.

26. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaný byl v odvolacím řízení úspěšný, proto má právo na náhradu nákladů za dva úkony – vyjádření a účast na jednání odvolacího soudu, a to podle vyhlášky č. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, tj. odměnu za advokáta dle ust. § 7, § 9a odst. 1, písm. a) odst. 4, písm. d), § 11 odst. 1, písm. g) a k) vyhlášky a 2 x paušální náhradu hotových výdajů advokáta po 450 Kč dle ust. § 13 odst. 4 vyhlášky. Dále k náhradě náleží dle ust. § 137 odst. 3, písm. a) o. s. ř. 21% daň z přidané hodnoty, jíž je právní zástupce žalobkyně plátcem, a to ve výši ve výši 1 491 Kč. Celkem náhrada činí 8 591 Kč.

27. Dle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. je žalobce povinen zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám právního zástupce žalovaného. Lhůta k plnění byla stanovena dle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrdličková.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř., a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 23. dubna 2026

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrdličková.